

Vigtighed iforveien med nogenlunde Sikkerhed at kunne vide, hvor stor en Skat han skal komme til at svare. Det forekommer mig ogsaa, at det kunde være ønskeligt, om man satte et Maximum, som man ikke maatte gaae ud over; men som naturligtviis maatte være noget større, end hvad man kunde vente vilde blive nødvendigt strax; der burde sættes en Sum, hvormed det var rimeligt, at man kunde komme ud af det i adskillige Aar, men dog med en Bestemmelse om, at Communen, naar den saae sig nødsaget til at gaae ud over et saadant Beløb, atter skulde henvende sig til den Lovgivende Magt med Oplysninger om, hvorledes Forholdet var, for at denne da kunde tage Bestemmelse om, hvorvidt den vilde gaae ind paa en Forhøielse af denne Indkomstskat eller ikke.

Indenrigsministeren: De tvende foregaaende Foredrag have været, saa indholdsrige og have berørt saamange Punkter i Lovudkastet, at jeg maa ansee det for rigtigt allerede nu at tage Ordet. Den ærede første Talers almindelige Bemærkning, som forekom gjentagne Gange, nemlig at man skulde vende tilbage til Communalbestyrelsens Forslag, antyder efter mit Skjønne en urigtig Opfattelse; han stiller sig ved disse Ytringer paa Communalbestyrelsens Side og mener, at man ved at vedtage dens Forslag vilde vende tilbage til Noget; men det er jo ikke saa; thi det er jo Ministeriet, der har gjort et Forslag og har indhentet Communalbestyrelsens Betænkning derover. Jeg kan heller ikke indbrømme, at man bør lægge nogen afgjørende Vægt paa Communalbestyrelsens Betænkning, naar man ikke finder den i og for sig rigtig. Naar det gjælder om Noget, der ikke er begrundet i tidligere Love, men om en heel ny Skattelov, da maa man vistnok nærmest tage Hensyn til, hvorledes Forholdene i sig selv ere. Som et Exempel paa, hvorvidt Ministeriet har taget Hensyn til Communalbestyrelsens Ytringer, anførte den ærede Rigsdagsmand, at Lovudkastet har bibeholdt Brolægningsskatten, rigtignok under et andet Navn, men dog som en Skat, der hviler paa den samme Grundvold, hvorpaa Brolægningsskatten hviler. Jeg skal nu for det

Første bemærke, at denne Grundvold dog maafee har nogle Fordele; thi Gadens Brede er jo en ikke uvæsenlig Betingelse med Hensyn til Byggefriheden, og derfor kan i Virkeligheden en Bygning, der ligger ved en bredere Gade, faae en større Værdi end en Bygning, der ligger under de Indskrænkninger, som i saa Henseende ere fastsatte ved Byggeloven. Der er dernæst en meget væsenlig Indvending at gjøre mod det, der er foreslaaet af Communalbestyrelsen. Den foreslaaer nemlig ikke, at Brolægningsskatten skal lægges om paa en Grundvold, som den selv anerkjender for hensigtsmæssig og brugbar, men derimod at den skal omlægges efter en Matrikel, der er over 100 Aar gammel, og som ogsaa efter den ærede sidste Talers Ytringer trænger til et Gjennemsyn; men at omlægge og omregulere en gammel Skat efter en anden Matrikel, som man ligeledes mener fortjener at omreguleres, forekommer mig dog ikke at være hensigtsmæssigt. Hvis man skulde komme til en Omlægning af Brolægningsskatten, da maatte en saadan sættes i Forbindelse med Omreguleringen af Grundtaxten, med en Reform af den Matrikel, der nu er saa overordentlig gammel; men det forekommer mig — jeg skal udtale det meget bestemt — at en saadan Omregulering af en gammel Matrikel vilde være ikke lidet betænkelig og netop vilde være i Strid med de Grundsætninger, man gaaer ud fra, idet man fastsætter de paa de faste Eiendomme hvilende Skatter til et vist bestemt Beløb. Idet man nemlig opgiver den faste Eiendom under dens forskjellige Skikkelser, Areal-Grund, Udstrækning til Gade o. s. v., som Grundvold for fremtidige hderligere Ligninger, og idet man fixerer det Beløb, der hviler paa den, til en fast uforanderlig Canon, der kun forandres, forsaavidt Eiendommen selv undergaaer bethdelige Forandringer, vedkjender man sig efter min Opfattelse Grundsætninger for Beskatningen af de faste Eiendomme, som jeg ikke kan andet end i og for sig ansee for aldeles rigtige. Den Betænkelse, der er ved at beskaffe faste Eiendomme, er den — det er ikke noget Nyt, jeg her bemærker, men Noget, som er almindelig anerkjendt — at man let kommer til at tage, ikke alene en Skat, men Skatten kapitaliseret,